KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 15.3.2005
COM(2005) 87 końcowy

2005/0020 (COD)

Wniosek dotyczący

ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń

(przedstawiona przez Komisję)

{SEC(2005) 351}
{SEC(2005) 352}

UZASADNIENIE

1. WSTĘP I INFORMACJE OGÓLNE

1.1. Wstęp

Nawiązując do wstępnego programu w kwestii polityki ochrony i informowania konsumentów z roku 1975[1] oraz Zielonej Księgi w sprawie dostępu konsumentów do wymiaru sprawiedliwości i rozstrzygania sporów konsumenckich na jednolitym rynku[2], w 1996 r. Komisja przyjęła komunikat dotyczący planu działań dotyczących dostępu konsumenta do wymiaru sprawiedliwości i rozstrzygania sporów konsumenckich na rynku wewnętrznym[3]. Plan działań koncentrował się na promocji i poprawie procedur rozstrzygania indywidualnych sporów konsumenckich i stanowił o wprowadzeniu uproszczonego dostępu do procedur sądowych. Wraz z wejściem w życie Traktatu Amsterdamskiego w 1999 r. Unia Europejska przyjęła sobie za cel stopniowe utworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, między innymi w drodze przyjęcia odpowiednich środków w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych.

Rada Europejska na szczycie w Tampere w 1999 r. wezwała Radę UE do ustanowienia specjalnych, wspólnych zasad proceduralnych dla postępowań uproszczonych i przyspieszonych w przypadku drobnych roszczeń oraz do zniesienia środków tymczasowych, wciąż wymaganych w celu umożliwienia uznawania i wykonywania orzeczeń i innych postanowień sądu w Państwie, wobec którego został wysunięty wniosek, w zakresie wszystkich tytułów w odniesieniu do drobnych roszczeń (tj. bez ograniczenia do roszczeń konsumenckich).

Wspólny program Komisji i Rady obejmujący środki wdrażania zasady wzajemnego uznawania decyzji w sprawach cywilnych i handlowych, przyjęty przez Radę w dniu 30 listopada 2000 r.[4] wzywał do uproszczenia i przyspieszenia rozstrzygania postępowania sądowego dotyczącego drobnych roszczeń. Dyskusje w sprawie uproszczenia i przyspieszenia postępowania sądowego w zakresie drobnych roszczeń ułatwiłyby również uznawanie i wykonywanie orzeczeń.

Potrzebę uproszczonego i przyspieszonego postępowania sądowego w zakresie drobnych roszczeń wyraził również Parlament Europejski[5].

1.2. Zielona Księga w sprawie europejskiej procedury nakazu zapłaty i w sprawie środków upraszczających i przyspieszających postępowanie sądowe w sprawie drobnych roszczeń

Przyjęcie niniejszego wniosku poprzedzały szerokie konsultacje zarówno z Państwami Członkowskimi, jak i ze wszystkimi zainteresowanymi stronami reprezentującymi społeczeństwo obywatelskie. Zielona Księga w sprawie europejskiej procedury nakazu zapłaty i w sprawie środków upraszczających i przyspieszających postępowanie sądowe w

---

1 Dz.U. C 92 z 25.4.1975, str. 2.
2 COM(93) 576.
3 COM(96) 13.
4 Dz.U. C 12 z 15.1.2001, str. 1.
5 Dz.U. C 146 z 17.5.2001, str. 4.

sprawie drobnych roszczeń[6], przedstawiona przez Komisję dnia 20 grudnia 2002 r. zawierała przegląd obecnie istniejących postępowań dotyczących drobnych roszczeń w Państwach Członkowskich. W oparciu o studium porównawcze sposobów, w jakie Państwa Członkowskie zajmują się odpowiednimi kwestiami proceduralnymi, Księga formułowała szereg pytań dotyczących pożądanego zakresu i cech instrumentu europejskiego.

Reakcje na Zieloną Księgę stały się następnie przedmiotem debaty w ramach publicznego przesłuchania zorganizowanego przez Komisję w dniu 12 grudnia 2003 r. ujawniły, że instrument upraszczający i przyspieszający postępowanie sądowe w sprawie drobnych roszczeń jest niemal jednogłośnie uznawany za krok w kierunku tworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

W swojej opinii[7] z dnia 18 czerwca 2003 r. na temat Zielonej Księgi Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny z zadowoleniem przyjął inicjatywę Komisji dotyczącą podjęcia konsultacji w tej kwestii oraz wysiłek Komisji mający na celu przyspieszenie postępowania cywilnego i uczynienie go tańszym i skuteczniejszym. Poparł on utworzenie europejskiego postępowania mającego na celu uproszczenie i przyspieszenie procedur sądowych dotyczących drobnych roszczeń. Komitet uznał, że należy określić odpowiednie środki mające na celu przyspieszenie tego typu postępowań bez jednoczesnego stwarzania zagrożenia dla gwarancji udzielanych zainteresowanym stronom w państwie prawa.

W swojej opinii[8] z dnia 12 lutego 2004 r. na temat Zielonej Księgi Parlament Europejski z zadowoleniem przyjął inicjatywę Komisji i stwierdził, że postępowanie w sprawie drobnych roszczeń powinno być stosowane nie tylko do spraw związanych z płatnością określonych sum pieniężnych zakładając, że należy najpierw określić limity na podstawie kwoty będącej przedmiotem sporu, ale należy objąć nim również wszelkie inne spory dotyczące stosunków gospodarczych, które można zaklasyfikować jako zobowiązania. Ponadto w postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń należy zastosować metody alternatywnego rozstrzygania sporów (*ang.* ADR), uprościć składanie zeznań oraz ograniczyć prawo składania odwołań.

Na spotkaniu w dniu 16 marca 2004 r. eksperci z Państw Członkowskich omówili projekt rozporządzenia ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń. Podejście przyjęte w niniejszym tekście zyskało ogólne uznanie delegacji. Polega ono na przyjęciu rozporządzenia, którego celem jest uproszczenie i przyspieszenie postępowania sądowego w zakresie drobnych roszczeń w drodze stworzenia europejskiego postępowanie w sprawie drobnych roszczeń dostępnego dla procesujących się stron na zasadzie alternatywy dla postępowań istniejących na mocy przepisów Państw Członkowskich, które pozostaną nienaruszone, jak również zniesienie środków tymczasowych w celu umożliwienia uznawania i wykonywania orzeczeń wydawanych w ramach europejskiego postępowanie w sprawie drobnych roszczeń w innym Państwie Członkowskim.

---

6 COM (2002) 746 wersja ostateczna.

7 Dz.U. C 220 z 16.9.2003, str 5.

8 Uchwała Parlamentu Europejskiego w sprawie perspektyw zbliżenia prawa cywilnego proceduralnego w Unii Europejskiej (COM(2002) 654 + COM(2002) 746 - C5-0201/2003 - 2003/2087(INI)), A5-0041/2004.

2. CELE I ZAKRES

2.1. Cel ogólny

2.1.1. Znaczenie skutecznego postępowanie w sprawie drobnych roszczeń

Koszty, opóźnienia i uciążliwość postępowań sądowych niekoniecznie zmniejszają się proporcjonalnie do kwoty roszczenia. Przeciwnie – im mniejsze roszczenie, tym większe tego typu przeszkody. W wielu Państwach Członkowskich doprowadziło to do stworzenia uproszczonych postępowań cywilnych dla drobnych roszczeń. Jednocześnie potencjalna liczba sporów transgranicznych rośnie w wyniku coraz szerszego stosowania wynikających z Traktatu WE praw do swobodnego przepływu osób, towarów i usług. W kontekście transgranicznym przeszkody na drodze do uzyskania szybkiego i niedrogiego orzeczenia wyraźnie rosną. Bardzo często konieczne staje się zatrudnienie dwóch adwokatów, dodatkowe koszty wynikają z potrzeby tłumaczenia i innego rodzaju czynników, takich jak dodatkowe koszty podróży procesujących się stron, świadków, adwokatów itp.

Potencjalne problemy nie ograniczają się jedynie do sporów pomiędzy osobami fizycznymi. Właściciele małych firm pragnący dochodzić swoich roszczeń w innym Państwie Członkowskim również mogą napotykać trudności. Jednakże wskutek braku procedury „proporcjonalnej" do wartości przedmiotu sporu przeszkody, na jakie prawdopodobnie napotka wierzyciel, mogą stawiać pod znakiem zapytania ekonomiczną zasadność uciekania się do rozstrzygnięcia przez sąd. Koszty uzyskania orzeczenia, w szczególności przeciwko pozwanemu w innym Państwie Członkowskim, są często nieproporcjonalne do kwoty roszczenia, którego dana sprawa dotyczy. Wielu wierzycieli, stając w obliczu wydatków związanych z postępowaniem sądowym i trudności praktycznych, jakie mogą w związku z tym pojawić się, porzuca wszelką nadzieję na uzyskanie tego, co ich zdaniem prawnie im się należy.

2.1.2. Cechy charakterystyczne postępowania w sprawie drobnych roszczeń – uproszczenia proceduralne

W ramach własnych systemów i tradycji proceduralnych wiele Państw Członkowskich wprowadziło określone zasady w odniesieniu do postępowania sądowego w zakresie drobnych roszczeń, ustanawiając uproszczenia proceduralne w stosunku do postępowania zwykłego. Nie dziwi fakt, że przyjęte rozwiązania różnią się między sobą. Podczas gdy w niektórych Państwach Członkowskich istnieją konkretne postępowania w sprawie drobnych roszczeń, w innych stosowane są określone uproszczenia proceduralne w sprawach dotyczących drobnych roszczeń. Istnieją również różnice w zakresie stopnia stosowania określonych uproszczeń proceduralnych.

W Zjednoczonym Królestwie (Anglia/Walia, Szkocja i Irlandia Północna), Irlandii, Szwecji i Hiszpanii istnieją określone postępowania dotyczące drobnych roszczeń, które przewidują różnego rodzaju uproszczenia w porównaniu z postępowaniem zwykłym. W Niemczech sądy mogą same określić procedurę w sprawach dotyczących drobnych roszczeń. We Francji istnieje uproszczony sposób wszczynania postępowanie w przypadku drobnych roszczeń (tzw. „déclaration au greffe"). Kodeksy postępowania cywilnego w Austrii, Finlandii, Niderlandach i innych Państwach Członkowskich przewidują szereg uproszczeń proceduralnych w stosunku do postępowania zwykłego, stosowanych w sprawach poniżej określonych progów. Tego typu uproszczeń proceduralnych można oczywiście nie traktować jako stanowiących określone postępowanie w sprawach dotyczących drobnych roszczeń w

ścisłym tego słowa znaczeniu, niemniej jednak w praktyce prowadzą one do bardzo podobnych rezultatów.

Najistotniejsze cechy istniejących postępowań dotyczących drobnych roszczeń oraz uproszczeń proceduralnych można podsumować w następujący sposób:[9]

– Wszystkie Państwa Członkowskie, w których istnieją postępowania w sprawie drobnych roszczeń posiadają progi ilościowe dla tego typu postępowań, aczkolwiek wartości te znacznie różnią się między sobą[10]. Niektóre Państwa Członkowskie stosują postępowanie w sprawie drobnych roszczeń dodatkowo również do określonych rodzajów postępowania sądowego, bez względu na progi. W większości Państw Członkowskich, w których istnieją postępowania w sprawie drobnych roszczeń, obowiązują one nie tylko w przypadkach roszczeń pieniężnych. W większości przypadków stosowanie uproszczonego postępowania jest obowiązkowe (w przypadku roszczeń poniżej określonego progu), jednakże decyzją sędziego lub na wniosek jednej ze stron spór sądowy może zostać skierowany na drogę zwykłego lub bardziej sformalizowanego postępowania.

– W przypadku wielu postępowań w sprawie drobnych roszczeń istnieją formularze roszczenia. W żadnym Państwie Członkowskim nie istnieje wymóg dokonywania odesłań do aktów prawnych, tzn. wymagane są jedynie odesłania do faktów. W większości Państw Członkowskich urzędnicy sądowi lub pracownicy działu porad prawnych oferują pomoc we wszczęciu postępowania. Ponadto w trakcie przesłuchania sędzia służy pomocą stronie, która nie jest reprezentowana przez adwokata (szczególnie w zakresie kwestii proceduralnych), przy zachowaniu zasady bezstronności. Obecnie w ramach postępowań w sprawie drobnych roszczeń reprezentacja przez adwokata nie jest obowiązkowa w żadnym Państwie Członkowskim.

– Złagodzenie zasad dotyczących postępowania dowodowego stanowi jedną z najistotniejszych kwestii w postępowaniach w sprawie drobnych roszczeń w większości Państw Członkowskich. W wielu przypadkach decyzja w tej kwestii zależy w dużej mierze od przekonania sędziego. Obecnie często możliwe jest przyjęcie postępowania wyłącznie pisemnego (w miejsce postępowania ustnego). W określonych przypadkach łagodzone są zasady dotyczące treści orzeczenia. W wielu Państwach Członkowskich wydanie orzeczenia obwarowane jest terminem. Znaczące różnice istnieją w zakresie zasad proceduralnych dotyczących zwrotu kosztów. W większości Państw Członkowskich w przypadku przegranej wszystkie koszty ponosi strona pozwana. Istotne różnice istnieją również w zakresie przepisów prawnych Państw Członkowskich dotyczących możliwości odwołania się od decyzji wydanych w postępowań w sprawie drobnych roszczeń.

2.2. ZAKRES

2.2.1. Potrzeba działania na poziomie Wspólnoty

Artykuł 65 Traktatu WE nadaje Wspólnocie uprawnienia prawodawcze w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne w zakresie niezbędnym dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

---

[9] Dalsze szczegóły patrz: rozdział 4.3 Zielonej Księgi.

[10] Od 600 EUR (Niemcy) do 8 234 EUR (Anglia / Walia).

Jeżeli chodzi o wymogi rynku wewnętrznego, instytucje wspólnotowe posiadają margines swobody przy ocenie, czy dany środek jest niezbędny dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Jeżeli chodzi o niniejszy wniosek, ułatwia on właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, ponieważ stworzenie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń pomoże wyeliminować przeszkody na drodze swobodnego przepływu towarów, osób, usług czy kapitału. Jak wskazano powyżej (2.1.2.), obecnie pomiędzy postępowaniami w sprawie drobnych roszczeń w Państwach Członkowskich istnieją znaczące różnice. Dostęp podmiotów gospodarczych do mechanizmów sądowych o zasadniczo różnych poziomach wydajności wywołuje zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym bez względu na to, czy strony posiadają siedziby w różnych Państwach Członkowskich czy też w tym samym Państwie Członkowskim. Jeżeli niektóre podmioty mają dostęp do skutecznych i efektywnych procedur, natomiast inne nie, nie można mówić o istnieniu równych szans dla podmiotów konkurujących na rynku wewnętrznym. Rozbieżności istniejące pomiędzy przepisami prawnymi Państw Członkowskich stanowią przeszkodę dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. W konsekwencji sytuacja, z której wynika brak równowagi w zakresie skuteczności środków proceduralnych dostępnych dla wierzycieli w ramach różnych ustawodawstw krajowych, skutkuje zakłóceniem konkurencji na rynku wewnętrznym. Dlatego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ułatwiłoby właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Jeżeli chodzi o wymóg transgraniczności, większość wersji językowych Traktatu używa pojęcia „kwestia", a nie „środek". Dlatego konieczne jest, aby termin „kwestia" posiadał skutki transgraniczne. Interpretację taką potwierdza art. 65 lit. c), który stanowi, że środki z zakresu współpracy sądowej w sprawach cywilnych obejmują usuwanie przeszkód w należytym biegu procedur cywilnych oraz art. III-269 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy.

Przepisy proceduralne z natury mogą mieć skutki transgraniczne. Sędzia zawsze zastosuje prawo właściwe dla sądu, w którym toczy się spór (lex fori) bez względu na to, czy postępowanie sądowe ma elementy transgraniczne czy nie. Sprawy sądowe dotyczące drobnych roszczeń stanowią kwestię o zasięgu transgranicznym, jako że – biorąc pod uwagę rozwój rynku wewnętrznego – większość podmiotów gospodarczych i konsumentów prędzej czy później będzie mieć do czynienia z tego typu sprawami sądowymi za granicą.

Środek stosowany również w odniesieniu do spraw wyłącznie wewnętrznych, który jest konieczny dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego, szczególnie że eliminuje on zakłócenia konkurencji pomiędzy podmiotami gospodarczymi różnych Państw Członkowskich, ma siłą rzeczy skutki transgraniczne, jako że ustanowienie skutecznego postępowania w sprawie drobnych roszczeń w każdym Państwie Członkowskim ułatwi dostęp do wymiaru sprawiedliwości na równych warunkach.

Wymóg rynku wewnętrznego zawarty w art. 65 stanowi zatem ograniczenie wymogu transgraniczności. Środek, który jest niezbędny dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego siłą rzeczy ma skutki transgraniczne, podczas gdy środek, który ma skutki transgraniczne, może nie zawsze być konieczny dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Interpretację taką potwierdzają również negocjacje prowadzące do przyjęcia art. 65, jako że wymóg rynku wewnętrznego został wprowadzony na późnym etapie negocjacji w celu ograniczenia zakresu tego przepisu. Bardziej restrykcyjna interpretacja art. 65 nie mogła być intencją jego twórców, jako że stworzyłaby nowe przeszkody na drodze dostępu do wymiaru sprawiedliwości w Europejskim Obszarze Sądowym. Każdy instrument prawny musiałby posiadać własną „transgraniczną" definicję, jako że definicja ta prawie na

pewno byłaby inna dla poszczególnych kwestii, co spowodowałoby zasadnicze trudności w stosowaniu tych instrumentów.

Ograniczanie zakresu stosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń do przypadków transgranicznych byłoby nie tylko nieodpowiednie, ale mogłoby wywrzeć skutek odwrotny do zamierzonego.

Po pierwsze, należy uniknąć stworzenia dwóch różnych postępowań dla spraw wewnętrznych i spraw mających charakter transgraniczny. Tego typu dualizm proceduralny byłby niezgodny z założeniem jednolitej i spójnej przestrzeni sprawiedliwości dla wszystkich.

Ponadto, jak wskazano powyżej, szybkie i tanie postępowania w sprawie drobnych roszczeń nie są dostępne dla wszystkich stron w postępowaniu we wszystkich Państwach Członkowskich. Brak tego typu procedur proporcjonalnych do wartości przedmiotu sporu w wielu przypadkach stawia pod znakiem zapytania zasadność ekonomiczną uciekania się do drogi sądowej i często wierzyciele wstrzymują się od podejmowania kroków prawnych. Takie ograniczenie efektywnego dostępu do wymiaru sprawiedliwości pociąga za sobą koszty gospodarcze mające znaczący negatywny wpływ makroekonomiczny na właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

2.2.2. Pomocniczość i proporcjonalność

Cel niniejszego wniosku, czyli uproszczenie i przyspieszenie postępowań sądowych w zakresie drobnych roszczeń przez opracowanie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, nie może zostać w dostatecznym stopniu osiągnięty samodzielnie przez Państwa Członkowskie, jako że nie są one w stanie zagwarantować równoważności zasad stosowanych w całej Wspólnocie. Dlatego też cel ten może zostać osiągnięty jedynie na poziomie wspólnotowym.

Niniejszy wniosek jest całkowicie zgodny z zasadą proporcjonalności, jako że ogranicza się on ściśle to tego, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. W tym kontekście szczególne znaczenie ma podkreślenie skutków skumulowania wybranych instrumentów prawnych (rozporządzenie) i fakultatywnego charakteru europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń w odniesieniu do porównywalnych mechanizmów istniejących z mocy krajowych przepisów proceduralneych Państw Członkowskich. Zapewniając jednolitość i bezpośrednią możliwość stosowania , proponowane tutaj rozporządzenie zobowiązywałoby jedynie Państwa Członkowskie do udostępnienia postępowania europejskiego jako dodatkowego narzędzia. Nie zmuszałoby Państw Członkowskich do odrzucenia istniejącego już ustawodawstwa w zakresie drobnych roszczeń, ani do zmodyfikowania go w celu zapewnienia jego zgodności z prawodawstwem wspólnotowym. W związku z tym niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia, który pozostawia Państwom Członkowskim prawo do kontynuowania stosowania ich krajowych zasad równolegle z europejskim postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń, narusza ich systemy proceduralne w znacznie mniejszym stopniu niż dyrektywa, która wymagałaby dostosowania ustawodawstwa krajowego do norm określonych w tym instrumencie. Taka technika legislacyjna zapewnia w rzeczywistości wspólny minimalny poziom skuteczności zaspokajania drobnych roszczeń, dopuszcza jednakże zachowanie lepiej funkcjonujących systemów krajowych Państwom Członkowskim, którym udało się je wypracować. Docelowo to wierzyciele będą decydować o tym, które postępowanie uważają za lepsze pod względem wydajności lub dogodniejsze z punktu widzenia dostępności, przy czym to drugie kryterium będzie szczególnie istotne w przypadku podmiotów prowadzących działalność w kilku Państwach Członkowskich, jako że oszczędzi

im konieczności zapoznawania się z prawem proceduralnym każdego Państwa dzięki dostępności jednolitego europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Wreszcie należy pamiętać, że art. 17 wniosku stanowi, że „z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń podlega przepisom proceduralnym Państwa Członkowskiego, w którym jest ono prowadzona”. Stąd też wprowadzenie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń nie wiąże się z potrzebą dalszego zbliżenia krajowych przepisów proceduralnych, ograniczając w ten sposób do minimum ingerencję w ustawodawstwo krajowe.

2005/0020 (COD)

Wniosek dotyczący

ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 61 lit. c),

uwzględniając wniosek Komisji[11],

uwzględniając opinię Europejski Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[12],

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu[13],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia Europejska przyjęła sobie za cel utrzymanie i rozbudowę Unii Europejskiej jako przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego tworzenia takiej przestrzeni Wspólnota ma między innymi przyjąć środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych, niezbędne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

(2) W tym względzie, oprócz innych środków, Wspólnota przyjęła już rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych w Państwach Członkowskich[14], decyzję Rady 2001/470/WE z dnia of 28 maja 2001 ustanawiającą Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i handlowych15, rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych16 oraz rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych17.

(3) W dniu 20 grudnia 2002 r. Komisja przyjęła Zieloną Księgę w sprawie europejskiej procedury nakazu zapłaty oraz w sprawie środków upraszczających i

---

11 Dz.U. C […] z […], str.[…].
12 Dz.U. C […] z […], str.[…].
13 Dz.U. C […] z […], str.[…].
14 Dz.U. L 160 z 30.6.2000, str. 37.
15 Dz.U. L 174 z 27.6.2001, str. 25.
16 Dz.U. L 12 z 16.1.2001, str. 1
17 Dz.U. L 143 z 30.4.2004, str. 15.

przyspieszających postępowanie sądowe w sprawie drobnych roszczeń[18]. Zielona Księga zapoczątkowała konsultacje w sprawie środków dotyczących uproszczenia i przyspieszenia postępowania sądowego w zakresie drobnych roszczeń.

(4) Wiele Państw Członkowskich wprowadziło uproszczone postępowania cywilne w zakresie drobnych roszczeń, jako że koszty, opóźnienia i uciążliwość postępowań sądowych niekoniecznie zmniejszają się proporcjonalnie do kwoty roszczenia. Przeszkody na drodze do uzyskania szybkiego i niedrogiego orzeczenia rosną w sprawach transgranicznych. Dlatego też konieczne jest opracowanie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Celem takiego europejskiego postępowania powinno być ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w drodze zapewnienia procedury, której czas trwania jest umiarkowany po kosztach dostępnych dla każdego.

(5) Zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym wynikające z braku równowagi w zakresie funkcjonowania środków proceduralnych dostępnych dla wierzycieli w różnych Państwach Członkowskich stwarzają potrzebę przyjęcia prawodawstwa wspólnotowego gwarantującego równe szanse dla wierzycieli i dłużników w całej Unii Europejskiej.

(6) Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń powinno być stosowane również w przypadku spraw wyłącznie krajowych w celu wyeliminowania zakłóceń konkurencji pomiędzy podmiotami gospodarczymi w różnych Państwach Członkowskich oraz ułatwienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości na równych warunkach we wszystkich Państwach Członkowskich.

(7) Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń powinno uprościć oraz przyspieszyć postępowanie sądowe dotyczące drobnych roszczeń, jednocześnie zmniejszając koszty, poprzez zaoferowanie fakultatywnego narzędzia, oprócz możliwości istniejących z mocy przepisów prawa poszczególnych Państw Członkowskich, które pozostaną nienaruszone. Niniejsze rozporządzenie powinno również uprościć uznawanie i wykonywanie orzeczeń wydawanych w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń w innym Państwie Członkowskim, łącznie z orzeczeniami, które miały początkowo czysto krajowy charakter.

(8) W celu ułatwienia wprowadzenia przedmiotowego postępowania, strona wnosząca roszczenie powinna wszcząć europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń wypełniając formularz roszczenia i przedkładając go we właściwym sądzie bądź trybunale.

(9) W celu zmniejszenia kosztów i ograniczenia opóźnień, dokumenty powinny być doręczane stronom listem poleconym za potwierdzeniem odbioru lub w każdy inny prostszy sposób w formie zwykłego listu, wiadomości przesłanej faksem lub pocztą elektroniczną. Postępowanie powinno być postępowaniem pisemnym, chyba że sąd lub trybunał stwierdzi, że niezbędne jest przeprowadzenie rozprawy. Reprezentacja stron przez adwokata nie powinna być obowiązkowa.

---

[18] COM(2002) 746 wersja ostateczna.

(10) Sąd lub trybunał powinien mieć możliwość przeprowadzenia rozprawy w drodze konferencji radiowej, wideo lub pocztą elektroniczną. Może określić środki dowodowe oraz zakres postępowania dowodowego według własnego przekonania oraz może dopuścić przyjmowanie dowodów przez telefon, w formie pisemnych oświadczeń świadków lub w drodze konferencji audio, wideo lub poprzez pocztę elektroniczną.

(11) Sąd lub trybunał powinien kierować się zasadą procesu kontradyktoryjnego.

(12) W celu przyspieszenia rozstrzygania sporów, orzeczenie powinno zostać wydane w ciągu 6 miesięcy od wpisu roszczenia do rejestru.

(13) W celu przyspieszenia procesu ściągania wierzytelności, orzeczenie powinno być wykonalne ze skutkiem natychmiastowym bez względu na wszelkie możliwe środki odwoławcze oraz bez konieczności składania zabezpieczenia.

(14) W celu obniżenia kosztów w przypadku, gdy strona przegrywająca sprawę jest osobą fizyczną i nie jest reprezentowana przez adwokata lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego, nie powinna być zobowiązana do zwrotu kosztów adwokata lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego reprezentującego stronę przeciwną.

(15) W celu ułatwienia uznawania i wykonywania, orzeczenie wydane w Państwie Członkowskim w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń powinno być uznawane i podlegać wykonaniu w innym Państwie Członkowskim bez potrzeby wydawania stwierdzenia wykonalności oraz bez możliwości zgłaszania sprzeciwu co do jego uznania.

(16) Niniejsze rozporządzenie respektuje podstawowe prawa i przestrzega zasad uznanych szczególnie przez Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Jego celem jest w szczególności zapewnienie pełnego poszanowania prawa do rzetelnego procesu, jak określono w art. 47 Karty.

(17) Środki niezbędne dla wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji[19].

(18) Ponieważ cele działań, które mają zostać podjęte, mianowicie ustanowienie postępowania w celu uproszczenia i przyspieszenia rozstrzygania sporów dotyczących drobnych roszczeń nie mogą zostać w dostatecznym stopniu osiągnięte przez Państwa Członkowskie i w związku z tym mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości ustanowioną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności ustanowioną w wymienionym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne, do osiągnięcia tych celów.

(19) [Zjednoczone Królestwo i Irlandia, zgodnie z art. 3 protokołu w sprawie stanowiska Wielkiej Brytanii i Irlandii stanowiącego załącznik do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zawiadomiły o swoim zamiarze uczestniczenia w przyjmowaniu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia].

---

[19] Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

(20) Dania, zgodnie z art. 1 i 2 protokołu w sprawie stanowiska Danii stanowiącego załącznik do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, nie uczestniczy w przyjmowaniu niniejszego rozporządzenia i w związku z tym nie jest nim związana ani nie podlega jego stosowaniu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

PRZEDMIOT I ZAKRES

Artykuł 1
Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (dalej 'europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń') mające na celu uproszczenie i przyspieszenie postępowania sądowego oraz obniżenie kosztów. Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest dostępne dla procesujących się stron w charakterze alternatywy dla postępowań istniejących na mocy przepisów Państw Członkowskich.

Niniejsze rozporządzenie również eliminuje procedury przejściowe konieczne dla uznawania i wykonywania, w innych Państwach Członkowskich, orzeczeń, z wyjątkiem orzeczeń dotyczących roszczeń bezspornych, wydawanych w jednym Państwie Członkowskim w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

Artykuł 2
Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do spraw cywilnych i handlowych, bez względu na rodzaj sądu lub trybunału, w przypadku gdy ogólna wartość roszczeń pieniężnych lub niepieniężnych, z wyłączeniem odsetek, kosztów i wydatków, nie przekracza 2000 EUR w momencie wszczęcia postępowania. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się, w szczególności, do spraw dochodowych, celnych i administracyjnych.

2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do spraw dotyczących:

   (a) statusu lub zdolności prawnej osób fizycznych,

   (b) małżeńskiego ustroju majątkowego, testamentów i dziedziczenia,

   (c) upadłości, postępowań związanych z likwidacją niewypłacalnych przedsiębiorstw lub innego rodzaju osób prawnych, porozumień sądowych, postępowań układowych i analogicznych,

   (d) ubezpieczenia społecznego,

   (e) arbitrażu,

   (f) prawa pracy.

3. W niniejszym rozporządzeniu określenie „Państwo Członkowskie” oznacza Państwa Członkowskie z wyjątkiem Danii [Zjednoczonego Królestwa, Irlandii]

Rozdział II

EUROPEJSKIE POSTĘPOWANIE W SPRAWIE DROBNYCH ROSZCZEŃ

Artykuł 3
Wszczęcie postępowania

1. Strona występująca z roszczeniem wszczyna europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, wypełniając formularz roszczenia określony w załączniku I i składając go wraz z innymi odpowiednimi dokumentami we właściwym sądzie lub trybunale. Formularz roszczenia może być złożony bezpośrednio, za pośrednictwem poczty lub innych środków komunikacji, takich jak faks lub poczta elektroniczna, akceptowalnych w Państwie Członkowskim, w którym wszczyna się postępowanie.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o akceptowalnych dla nich środkach komunikacji. Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.

3. Sąd lub trybunał rejestruje formularz roszczenia niezwłocznie po jego otrzymaniu oraz odnotowuje datę i godzinę przyjęcia wszystkich pozostałych dokumentów otrzymanych w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

4. W celu przerwania terminów przedawnienia lub, zależnie od okoliczności, terminów prekluzyjnych, sąd lub trybunał uważa się za powiadomiony w momencie wpisu formularza roszczenia do rejestru zgodnie z ust. 3.

5. W przypadku gdy formularz roszczenia nie dotyczy powództwa objętego zakresem niniejszego rozporządzenia na mocy art. 2, sąd lub trybunał nie traktuje roszczenia jako europejskiego drobnego roszczenia, ale rozpoczyna postępowanie zgodnie z odpowiednimi przepisami proceduralnymi stosowanym w Państwie Członkowskim, w którym prowadzone jest postępowanie. Sąd lub trybunał powiadamia o tym wnoszącego roszczenie.

6. W przypadku gdy sąd lub trybunał uzna, że informacje przedstawione przez stronę wnoszącą roszczenie nie są dostatecznie jasne lub odpowiednie, bądź w przypadku gdy formularz roszczenia nie został wypełniony w sposób właściwy, sąd lub trybunał może stworzyć stronie wnoszącej roszczenie możliwość wypełnienia lub sprostowania danych zawartych w formularzu, bądź dostarczenia wskazanych przez sąd lub trybunał takich uzupełniających informacji lub dokumentów.

7. Państwa Członkowskie zapewniają dostępność formularza roszczenia we wszystkich sądach i trybunałach, w których istnieje możliwość wszczęcia europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń oraz dostępność praktycznego wsparcia dla stron wnoszących roszczenie w zakresie wypełniania formularza we wszystkich tego typu sądach i trybunałach.

Artykuł 4
Przebieg postępowania

1. Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest postępowaniem pisemnym, chyba że sąd lub trybunał, który bierze pod uwagę wszelkie obserwacje lub żądania stron w związku z tym, uzna za konieczne przeprowadzenie rozprawy.

2. Po otrzymaniu formularza roszczenia, sąd lub trybunał wypełnia część I formularza odpowiedzi zawartego w załączniku II.

   Sąd lub trybunał doręcza stronie pozwanej kopię formularza roszczenia razem z wypełnionym formularzem odpowiedzi w ciągu ośmiu dni od otrzymania formularza roszczenia, zgodnie z art. 11.

3. Strona pozwana przedstawia odpowiedź w ciągu jednego miesiąca od doręczenia formularza roszczenia i formularza odpowiedzi, wypełniając część II formularza odpowiedzi, załączając dodatkowe dokumenty i odsyłając je do sądu lub trybunału lub też udziela odpowiedzi w inny odpowiedni sposób bez wykorzystania formularza odpowiedzi.

4. W ciągu ośmiu dni od otrzymania odpowiedzi od strony pozwanej, sąd lub trybunał doręcza kopię odpowiedzi i jakiekolwiek dodatkowe dokumenty stronie wnoszącej roszczenie zgodnie z art. 11.

5. Jeśli w swojej odpowiedzi strona pozwana wysuwa roszczenie wzajemne przeciwko stronie wnoszącej roszczenie, sąd lub trybunał informuje wnoszącego roszczenie o roszczeniu wzajemnym. Strona wnosząca roszczenie udziela odpowiedzi na roszczenie wzajemne w terminie jednego miesiąca od daty doręczenia jej odpowiedzi.

6. Jeśli łączna wartość roszczenia wzajemnego przekracza kwotę określoną w art. 2 ust. 1, sąd lub trybunał rozważa wyłącznie roszczenie wzajemne, jeśli wynika ono z tego samego stosunku prawnego co przedmiotowe roszczenie oraz jeśli sąd lub trybunał uzna za właściwe prowadzenie postępowania w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

7. Jeśli jakiekolwiek dodatkowe dokumenty otrzymane przez sąd lub trybunał są sporządzone w języku innym niż język toczącego się postępowania, sąd lub trybunał wymaga tłumaczenia takiego dokumentu jedynie, jeśli tłumaczenie takie jest niezbędne dla wydania orzeczenia.

   Jeśli jedna ze stron odmówiła przyjęcia dokumentu ze względu na fakt, że jest on sporządzony w języku innym niż wskazane w art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1348/2000, sąd lub trybunał powiadamia o tym drugą stronę i zaleca przedłożenie tłumaczenia takiego dokumentu.

Artykuł 5
Zakończenie postępowania

1. W terminie jednego miesiąca od otrzymania odpowiedzi strony pozwanej lub strony wnoszącej roszczenie przedłożonych w terminie przewidzianym w art. 4 ust.3 i 5, sąd lub trybunał

   a) wydaje orzeczenie lub

   b) żąda od stron przedstawienia dalszych szczegółów dotyczących roszczenia w określonym terminie lub

   c) wzywa strony na rozprawę.

2. Jeśli sąd lub trybunał nie otrzyma od strony pozwanej odpowiedzi w terminie przewidzianym w art. 4 ust. 3, sąd lub trybunał wydaje wyrok zaoczny.

Artykuł 6
Rozprawa

1. Sąd lub trybunał może przeprowadzić rozprawę w drodze konferencji audio, wideo lub za pośrednictwem poczty elektronicznej, jeśli istnieją ku temu środki techniczne i za zgodą obu stron.

2. Jeśli jedna ze stron nie stawiła się na rozprawę i jest reprezentowana przez inną osobę, sąd lub trybunał może zażądać od takiej osoby przedstawienia pełnomocnictwa lub innego pisemnego upoważnienia od tej strony, jeśli tego typu wymóg istnieje w przepisach proceduralnych stosowanych w Państwie Członkowskim, w którym prowadzone jest postępowanie.

Artykuł 7
Postępowanie dowodowe

1. Sąd lub trybunał może określić środki dowodowe oraz zakres postępowania dowodowego według własnego przekonania. W szczególności sąd może dopuścić składanie zeznań przez telefon, zeznań w postaci pisemnych oświadczeń świadków, jak również w drodze konferencji audio, wideo bądź za pośrednictwem poczty elektronicznej.

2. W wyjątkowych wypadkach, sąd lub trybunał może przyjąć zeznania ekspertów, jeśli jest to niezbędne dla wydania orzeczenia.

Artykuł 8
Reprezentacja stron

Reprezentacja stron przez adwokata lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego nie jest obowiązkowa.

Artykuł 9
Kompetencja sądu lub trybunału

1. Sąd lub trybunał respektuje prawo do rzetelnego procesu oraz zasadę procesu kontradyktoryjnego, w szczególności podejmując decyzję o konieczności przeprowadzenia rozprawy lub odnośnie środków dowodowych i zakresu postępowania dowodowego.

2. Sąd lub trybunał nie zobowiązuje stron do dokonywania prawnej oceny roszczenia.

3. W razie konieczności sąd lub trybunał udziela stronom wsparcia w kwestiach proceduralnych i może żądać od strony przedstawienia rzeczowych informacji mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

4. W stosownych przypadkach sąd lub trybunał dąży do osiągnięcia ugody pomiędzy stronami.

Artykuł 10
Orzeczenie

1. Orzeczenie zostaje wydane w ciągu 6 miesięcy od wpisu formularza roszczenia do rejestru.

2. Sąd lub trybunał doręcza orzeczenie stronom zgodnie z art. 11, chyba że orzeczenie zostało wydane ustnie na rozprawie, na której obecne są obie strony.

Artykuł 11
Doręczanie dokumentów

1. Jeśli dokumenty mają być doręczone w Państwie Członkowskim innym niż Państwo Członkowskie, w którym toczy się postępowanie, dokumenty doręcza się stronom listem poleconym za potwierdzeniem odbioru z zachowaniem ewentualnych dodatkowych warunków określonych w art. 14 rozporządzenia (WE) nr 1348/2000 oraz z uwzględnieniem jego art. 8.

2. Jeśli dokumenty mają być doręczone w Państwie Członkowskim, w którym toczy się postępowanie i znany jest dokładny adres odbiorcy, dokumenty doręczane są stronom listem poleconym za potwierdzeniem odbioru lub też w inny prostszy sposób w formie zwykłego listu, faksu lub wiadomości elektronicznej, jeśli środki takie przewidziane są w przepisach proceduralnych Państwa Członkowskiego, w którym toczy się postępowanie.

3. Jeśli, w wyjątkowych wypadkach, doręczenie zgodnie z ust. 1 i 2 nie jest możliwe, dokumenty można doręczyć w inny sposób gwarantujący ich przekazanie zainteresowanej osobie.

Artykuł 12
Terminy

1. Sąd lub trybunał może przedłużyć terminy przewidziane w art. 4 ust.3 i 5, w wyjątkowych wypadkach, jeżeli jest to konieczne dla zagwarantowania efektywnej obrony stron.

2. Jeśli w wyjątkowych wypadkach dotrzymanie przez sąd lub trybunał terminów przewidzianych w art. 4 ust.2 i 4, art. 5 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 nie jest możliwe, bez narażania właściwego przebiegu postępowania, sąd lub trybunał podejmuje niezwłocznie niezbędne kroki.

3. Dla celów obliczania terminów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, rozporządzenie Rady (EWG, EURATOM) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów[20], dat i terminów.

Artykuł 13
Wykonalność orzeczenia

Orzeczenie jest wykonalne ze skutkiem natychmiastowym, bez względu na wszelkie ewentualne środki odwoławcze. Nie jest konieczne złożenie zabezpieczenia.

Artykuł 14
Koszty

1. Strona przegrywająca sprawę ponosi koszty postępowania poza przypadkami, kiedy byłoby to niesprawiedliwe lub nieuzasadnione. W takim przypadku sąd lub trybunał wydaje nakaz zapłaty kosztów na zasadzie słuszności.

2. Jeśli stroną przegrywającą jest osoba fizyczna, której nie reprezentuje adwokat lub inny przedstawiciel zawodu prawniczego, osoba ta nie jest zobowiązana do zwrotu kosztów wynagrodzenia adwokata lub innego przedstawiciela prawnego strony przeciwnej.

Artykuł 15

Odwołanie

1. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję, czy zgodnie z ich prawem proceduralnym możliwe jest odwołanie od orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Komisja podaje tę informację do publicznej wiadomości.

2. W postępowaniu odwoławczym przeciwko orzeczeniu wydanemu w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń reprezentacja stron przez adwokata lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego nie jest obowiązkowa.

---

[20] Dz.U. L 124 z 8.6.1971, str. 1.

3. Od orzeczenia wydanego z odwołania nie przysługują dalsze środki odwoławcze ani skarga kasacyjna.

Artykuł 16
Ponowne zbadanie orzeczenia

Pod warunkiem niezwłocznego podjęcia działań, strona pozwana ma prawo złożyć wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń na zasadach przewidzianych w prawie Państwa Członkowskiego, w którym wydane zostało orzeczenie i zgłoszonych Komisji na mocy art. 19 i 30 rozporządzenia (WE) nr 805/2004, jeżeli:

(a) (i) formularz roszczenia lub wezwanie na rozprawę zostały doręczone bez potwierdzenia odbioru przez tę stronę osobiście oraz

(ii) doręczenia nie dokonano w stosownym terminie lub w sposób umożliwiający stronie zorganizowanie obrony bez jakiejkolwiek winy po jej stronie lub

(b) strona pozwana nie miała możliwości wniesienia sprzeciwu przeciwko roszczeniu z powodu siły wyższej lub z powodu nadzwyczajnych okoliczności bez jakiejkolwiek winy po jej stronie.

Artykuł 17
Stosowane przepisy proceduralne

Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń podlega przepisom proceduralnym Państwa Członkowskiego, w którym toczy się postępowanie.

Rozdział III

UZNAWANIE I WYKONYWANIE

Artykuł 18
Uznawanie i wykonywanie

1. Orzeczenie wydane w Państwie Członkowskim w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest uznawane i wykonalne w innym Państwie Członkowskim bez potrzeby wydawania stwierdzenia wykonalności oraz bez możliwości zgłoszenia sprzeciwu co do jego uznania, jeśli zostało ono poświadczone przez sąd lub trybunał w Państwie Członkowskim jego wydania z wykorzystaniem formularza określonego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

2. Orzeczenie wydane w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń zostaje poświadczone, jeśli nie jest sprzeczne z zasadami jurysdykcji określonymi w sekcji 3 i 6 rozdziału II rozporządzenia (WE) nr 44/2001.

Zaświadczenie zostaje sporządzone w języku orzeczenia.

Wydanie zaświadczenia nie podlega odwołaniu.

Do wszelkich przypadków sprostowań do zaświadczenia stosuje się ustawodawstwo Państwa Członkowskiego, w którym toczy się postępowanie.

3. Jeśli w momencie wydania orzeczenia istnieje prawdopodobieństwo, że będzie ono wymagało wykonania w innym Państwie Członkowskim, zaświadczenie zostaje wydane *ex officio* w momencie wydania orzeczenia. W przeciwnym razie, zaświadczenie zostanie wydane na żądanie jednej ze stron.

4. Strona dochodząca wykonania orzeczenia zobowiązana jest przedstawić:

   (a) kopię orzeczenia spełniającą warunki niezbędne dla ustalenia jej autentyczności oraz

   (b) zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1.

5. Ustępów od 1 do 4 nie stosuje się do wyroków dotyczących roszczeń bezspornych w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 805/2004.

Rozdział IV

POWIĄZANIA Z INNYMI INSTRUMENTAMI WSPÓLNOTOWYMI

Artykuł 19

Powiązanie z rozporządzeniem (WE) nr 805/2004 i rozporządzeniem (WE) nr 44/2001

Niniejsze rozporządzenie nie narusza stosowania rozporządzenia (WE) nr 805/2004 ani rozporządzenia (WE) nr 44/2001.

Rozdział V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 20
Informacje

Właściwe władze krajowe współpracują w celu informowania społeczeństwa i środowisk zawodowych o europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, w szczególności poprzez Europejską Sieć Sądową w sprawach cywilnych i handlowych utworzoną decyzją 2001/470/WE.

Artykuł 21
Środki wykonawcze

Komisja przyjmuje środki niezbędne dla wykonania niniejszego rozporządzenia dotyczące modyfikacji progu przewidzianego w art. 2 ust. 1 oraz aktualizacji lub poprawek technicznych do formularzy zawartych w załącznikach lub wprowadzenia dodatkowych formularzy zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Artykuł 22
Komitet

1. Komisję wspiera Komitet ustanowiony w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 44/2001.

2. W przypadku odesłań do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem przepisów art. 8.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 23
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem […] r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, […]

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*
[...]	*[...]*